

a nikoli o nájem. Podle odst. VIII. kupní smlouvy byla žalovaná po skončeném užívání povinna v úplném pořádku odevzdati kupitelům místnosti, jichž užívání si byla vyhradila, neměla práva žádati opravy na vlastních domu, neměla nároku na náhradu, kdyby se před 1. srpnem 1926 vystěhovala a měla naopak připadnouti úplná dispozice místnostmi vlastníků domu. Podle odst. IV. smlouvy měly přejíti užitky prodané nemovitosti na kupující dnem 1. srpnem 1921 s odchylkou v odst. VIII. uvedenou. Všechna tato smluvní ustanovení poukazují spíše na vzájemné nároky a závazky ze smlouvy kupní, než na smlouvu nájemní. Zákon nevylučuje, by se kupitel kromě zaplacení určité sumy peněz za koupenou věc zavázal k vedlejšímu plnění nebo opomenutí, buďsi na srážku neb bez srážky z kupní ceny, zejména, by ještě po nějaký čas trpěl bydlení prodatele v prodaném domě buďsi za úplaty buďsi bez zvláštní úplaty. V takových případech jde o závazky smluvní, jež strany splniti jsou povinny, tak, jak je ujednaly. I při úplatném bydlení nemusí v takových případech jíti o smlouvu nájemní, jestliže strany takové smlouvě nechtěly, třebaže jest tu na venek určitý předmět užívání a určitá úplata, takže by za jiných poměrů šlo o nájem (§ 1090 obč. zák.). I takové dočasné úplatné bydlení prodatelovo může býti míněno jen jako odsunutí odevzdání dotyčných místností kupitelovi (§ 1061 obč. zák.). K otázce, zda jest tu smlouva nájemní a zda k ní čelil úmysl stran (§ 914 obč. zák.), žalovaná tvrdila, že bylo výslovně za užívání místností ujednáno nájemné 100 Kč ročně z důvodu, že cena trhová 230.000 Kč byla původně ujednána s tím, že prodatelce bude dáno desetileté bydlení zdarma. Později zdála se žalobcům desetiletá doba dlouhou a strany se dohodly, že se desetiletá doba zkrátí na pět let, by prodatelka byla chráněna v případě zrušení zákona o ochraně nájemníků, že se však bude jednat o nájem a, jelikož cena trhová 230.000 Kč zůstala stejnou, určilo se poměrně nízké nájemné 100 Kč. Žalující strana považovala také žalovanou vždy za nájemníka a ji jako nájemníka přihlašovala k berní správě. O těchto tvrzeních a o dotyčných námitkách žalobců chybí skutková zjištění. Žalobci neuplatňují sice dovolacího důvodu podle § 503 čís. 2 c. ř. s., ani nenavrhli zrušení napadeného rozsudku, ale protože uplatněný dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. jest oprávněn, pro správné právní posouzení však chybí nutná skutková zjištění, nezbylo než postupovati podle § 510 c. ř. s.

Čís. 7492.

Dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů v řízení sporném (exekučním) jest nepřípustným i tehdy, zrušil-li původně rekursní soud usnesení prvního soudu, nevyhradiv pravomoci, pak-li v dovolacím rekursu není napadán názor rekursního soudu, následkem něhož bylo původní usnesení prvního soudu zrušeno, nýbrž napadán-li v dovolacím rekursu pouze nový názor prvního soudu, potvrzený v napadeném usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 794/27.)

V exekuční věci vyhověl soud první stolice návrhu dlužníka, by byla exekuce omezena. K rekursu vymáhajícího věřitele rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl. Právomoc zrušovacího usnesení nebyla vyhrazena. Soud první stolice po té návrh dlužníkův zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací recurs.

D ů v o d y:

Podle § 528 c. ř. s. platného podle § 78 ex. ř. i pro řízení exekuční, jest opravný prostředek proti souhlasným usnesením nižších soudů vyloučen. Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jest tudíž dovolací recurs podle uvedeného § nepřipustný, pročez jej bylo (§ 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř.) odmítnouti. Na věci nic nemění okolnost, že k usnesení prvního soudu napadeným usnesením potvrzenému došlo následkem zrušení původního usnesení prvního soudu soudem rekursním a že v onom původním usnesení první soud rozhodl jinak, ve prospěch dovolací rekurentky. Dovolací recurs nenapadá názor rekursního soudu, následkem něhož bylo původní usnesení prvního soudu zrušeno a došlo k novému, napadeným usnesením potvrzenému usnesení prvního soudu. Dotyčný názor rekursního soudu, že přes zásadu o přípustnosti současného použití několika exekučních prostředků při exekuci zajišťovací (§ 14, správně § 374 druhý odstavec ex. ř.) jest exekuci omeziti, je-li vedena ve větším rozsahu, než k úplnému zajištění nutno (§ 41, správně § 377 prvý odstavec ex. ř.), není dovolacím rekursen dotčen a dovolacím rekursen obrací se dovolací rekurentka proti názoru nižších soudů, že pohledávka, pro niž se zajišťovací exekuce vede, jest již na nemovitosti dlužnice úplně zajištěna, takže dalšího zajištění zabavením movitostí není pro ni třeba. Co se týče tohoto názoru nižších soudů dovolacím rekursen napadeného, jde o nový samostatný názor prvního soudu, potvrzený soudem rekursním, takže napadá dovolací recurs skutečně souhlasná usnesení nižších soudů a shora uvedené ustanovení § 528 prvý odstavec c. ř. s. o nepřipustnosti dovolacího rekursu přichází k platnosti. Bylo se proto o dovolacím rekursu usnésti, jak se stalo.

Čís. 7493.

Lze-li poslední pořizeni podle zevní formy pokládati za závěť, spornou jest však otázka, zda lze poslední pořizeni považovati za závěť, či pouze za dovětek, lze tuto otázku vyřešiti pouze pořadem práva a jest na soud přijati dědické přihlášky i dědiců ze zákona, i dědiců ze závěti. Na pořad práva jest tu poukázati dědice ze zákona.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 816/27.)

Pozůstalostní soud přijal na soud dědické přihlášky dědiců ze zákona a dědickou přihlášku Alžběty P-ové, obmyšlené v po-